

Men Forholdet er nu dette, at efter min Overbevisning vil Folketinget ikke forandre sin Stilling i denne Sag, det vil ikke kunne bevæges til at bevilge dette Beløb paa Tillægsbevillingsloven, selv om den sendes tilbage. For saa vidt vil Formaålet ikke kunne opnaas, og en Opstilling af Posten her i dette høje Ting vil for saa vidt være unyttig. Hermed underkender min Kollega og jeg ingenlunde den Betydning, som det i øvrigt vil have for os at faa en Udtalelse fra dette høje Ting angaaende denne Sag. Men naar Spørgsmaalet kommer til at foreligge for det høje Ting saaledes, at det, der skal svares paa, er, om man vil godkende denne Udgift, saaledes at man frafalder overhovedet at rejse Spørgsmaalet om Ansvar for Ministeriet, har jeg ingen Tvivl om, at jeg vil kunne faa et Flertal i dette høje Ting for os. Men paa den anden Side er der et andet Hensyn, vi maa lægge Vægt paa, og det er dette, Folketingets Ret til at bringe Sagen til Afgørelse for Rigsretten staar fremdeles aaben, og her i Tinget sidde jo Dommere i denne Ret. Nu ved jeg meget vel, at selv om det kommer til Afstemning her paa Tillægsbevillingsloven, vil dermed de ærede Medlemmers Habilitet som Dommere i Rigsretten ikke være afficeret. Herfor kan anføres meget; jeg skal kun henvise til, at selv om der forelaa en Beslutning her i Tinget, hvorved man vedtog Udgiften paa Tillægsbevillingsloven, vilde dog denne Beslutning blive forandret i det andet Ting, og deraf vilde det jo følge, at Vedtagelsen her i Tinget ganske havde mistet sin Betydning, og at vedkommende Medlemmer, som havde stemt for den, vare frigjorte for den Stilling, de havde taget til Spørgsmaalet. Endelig er jo Spørgsmaalet, som bliver forelagt Medlemmer af dette høje Ting, hvis der stilles Ændringsforslag i den Retning, som der er Tale om, ikke dette, om der paahviler Ministrene Ansvar for den Foranstaltning, de have truffet eller ikke, thi det er en Sag, som ikke afgøres her ved Afstemningen paa Tillægsbevillingsloven; Afgørelsen hører andetsteds hen; men Spørgsmaalet er dette, om man vil kunne allerede paa dette Tidspunkt erklære, at man frafalder Tiltale mod Ministrene. Selv om denne Sag nu staar klart for mig, er det lige saa sikkert, at der er en anden Opfattelse, som gør sig gældende. Det er kommet frem mere end en Gang, at man ved en Afstemning her i dette høje Ting angaaende en Sag, som senere skal bringes for Rigsretten, vil bevirke, at de paagældende Rigsretsdommers Habilitet afficerer, og

det er den højtærede Krigsministers og mit Ønske, at hvis det kommer til en Rigsretssag, skal der end ikke uden Føje kunne fremsættes en saadan Mening, som den jeg her har nævnt angaaende Rigsrettens Medlemmer. Derfor ønske vi, at Sagen ikke maa blive rejst heroppe, og der vil af de Grunde, jeg saaledes har anført, ikke blive stillet Ændringsforslag fra Ministeriets Side angaaende Genoptagelse af den nævnte Post paa Tillægsbevillingsloven.

Der er en anden Post paa Tillægsbevillingsloven, jeg ønsker at omtale, den findes under Nr. 14 paa § 19. Den angaar en Udgift i Henhold til Alderdomsunderstøttelsesloven af 9de April 1891 og andrager et Beløb af 84,447 Kr. 79 Øre. Det er et Beløb, der er sat ind af Folketinget paa Tillægsbevillingsloven, og som skulde anvendes til at skaffe Kommunerne Refusion af den fulde Halvdel af deres Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen ved den Fordeling, som nu for nogle Maaneder siden har fundet Sted af Statstilskuddet. Kommunerne have ved denne Fordeling kun faaet 48 pCt. refunderet af Udgifterne. Med Hensyn til denne Post skal jeg kun henvise til, at Indsættelsen af den paa Tillægsbevillingsloven vil blive dækket ved Vedtagelse af det Lovforslag, som er blevet fremsat af Regeringen om Tillæg til Alderdomsunderstøttelsesloven, og som har været til Forhandling i dette høje Ting. Det er forudsat, at dette Lovforslag vil blive vedtaget, og derom har jeg ingen Tvivl, og der er derfor ingen Grund til ikke at lade den paagældende Post blive staaende paa Tillægsbevillingsloven. Jeg kan saaledes anbefale Tillægsbevillingslovsforslaget, saaledes som det er blevet vedtaget af Folketinget, til uforandret Vedtagelse af dette høje Ting.

Madsen-Mygdal: Angaaende de meget omtalte 520,000 Kr., som Regeringen har fundet det rigtigt at anvende til Militærbevillinger i den forløbne Sommer, havde jeg ikke tænkt videre at tage Ordet i Dag. Jeg havde kun tænkt mig at henvise til de Forhandlinger, som ere førte i det andet Ting om denne Sag i Oktober forrige Aar, og til de Bemærkninger, som jeg har haft Lejlighed til at fremsætte her i Salen under Finanslovens 2den Behandling. Men da nu den højtærede Konseilspræsident tager Spørgsmaalet op paa ny, er jeg nødt til at gøre nogle enkelte Bemærkninger angaaende Regeringens Grunde til at tage disse Penge selv uden Rigsdagens Samtykke, altsaa paa forventet Tillægsbe-